

คลิปสัมภาษณ์บันทึกเมื่อปีที่แล้ว คุณลุงจินดา ทองสินธุ์ พ่อวีรชน 6 ตุลา จารุพงษ์ ทองสินธุ์ พี่งฟังเสียงท่านทางโทรศัพท์ยังแจ่มใสดี และป้าเล็ก แม่ของวีรชน 6 ตุลา มนุ วิทยากรณ์

ตอนนี้ป้าสบายดี แต่เหงามาก เลขย้ายไปอยู่กับลูกสาว ทั้งสองท่านจะมาร่วมงานรำลึก 38 ปี 6 ตุลา ที่ลานประติมากรรม หน้าหอใหญ่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำ) (พระจันทร์

งานเริ่ม 7 เช้า ร่วมกันทำบุญตักบาตรอุทิศส่วนกุศลให้กับผู้เสียชีวิตในเหตุการณ์

อีกหลายชีวิตที่สูญเสียไม่เคยมีญาติมาร่วมงาน

6 Oct #1

6 Oct #1

View on www.youtube.com

Preview by Yahoo

สวัสดีครับ

กาลเวลาและเหตุการณ์สร้างสิ่งที่คุณคาดไม่ถึง เหตุการณ์ 6 ตุลาฯ

ก็สร้างความอัศจรรย์ จารุพงษ์ ทองสินธุ์ ขณะที่ยังเรียนอยู่ที่มธ.

นั่นมีเพื่อนสนิทชื่อ ขวัญชัย จรรย์สิน (หรือ ธานี จรรย์สิน

เจ้าของร้านเฟรมวิดิโอ ทำพระจันทร์) หรือสหายซีฟ แห่งสุราษฎร์

หลัง 30 ปี 6ตุลา เป็นต้นมา ทางกลุ่มเพื่อนจารุพงษ์ต่างก็ติดต่อกับคุณพ่อจินดา

คุณแม่ลิ้มและน้อง ๆ ของจารุพงษ์ตลอดมา

คุณขวัญชัยมักจะลงไปร่วมงานเฉลิมฉลองสดุดีสหายที่ช่องช้าง สุราษฎร์ธานีเป็นประจำ

คุณพ่อจินดา ก็ได้รับเชิญจากสหายไปร่วมงานเช่นกัน และคุณพ่อคุณแม่ไม่เคยปฏิเสธ

ประมาณปี 2544-45 (จำไม่ได้แน่นอน ผม ขวัญชัยได้เดินทางไปร่วมงานฉลองสดุดี

ที่นี่เราได้พบคุณพ่อจินดา คุณแม่ลิ้มกัน ขณะที่ยังคุยกัน ขวัญชัยก็บอกว่าคุณพ่อ

คุณแม่ ว่า ผมมีอะไรจะให้ดู จากนั้นขวัญชัยก็ควักบัตรประชาชนให้คุณพ่อ คุณแม่

ดู คุณพ่อ คุณแม่ดีใจมาก เพราะ ขวัญชัยเกิดวันที่ 7 กันยายน 2500

ซึ่งเป็นวันเกิดวันเดียวกับจารุพงษ์ คุณพ่อ คุณแม่กอดขวัญชัยด้วยความดีใจยิ่ง

พ่อจินดาแม่ลิ้มพูดว่า

แม่ได้ตัวแทนลูกเกี้ยว(จารุพงษ์)แล้ว

ต่อมา วันที่ 16 ธันวาคม 2545 ทางเราได้สูญเสียคุณแม่ลิ้ม ขวัญชัย

ผมและเพื่อนได้เดินทางไปร่วมงาน บำเพ็ญกุศลศพคุณแม่ลิ้ม

ซึ่งวันที่เราไปถึงนั้นเป็นวันสวดพระอภิธรรมวันสุดท้าย

และรุ่งขึ้นจะทำการฌาปนกิจศพคุณแม่ลิ้ม เมื่อเราไปถึง

คุณพ่อจินดาได้บอกกับขวัญชัยว่าให้เตรียมตัวขึ้นพูดขอบคุณแขกที่มาร่วมงานในนามจารุพงษ์

(ธรรมเนียมของที่นี่

ทายาทจะต้องกล่าวขอบคุณแขก) ซึ่งคุณพ่อได้จัดลำดับไว้ให้ขวัญชัยพูดในคืนสุดท้าย

ในนาม “จารุพงษ์” และในงานคืนนั้น คุณพ่อจินดาก็ได้แนะนำ ขวัญชัย

ว่าเป็นลูกและเป็นตัวแทนของจารุพงษ์

ตั้งแต่นั้นจาก 20 ปี 6ตุลา ที่เราได้พบคุณพ่อจินดา มา เราเรียกคุณพ่อ ว่า

“คุณพ่อ” และคุณพ่อก็เรียกพวกเราว่า ลูกขวัญ ลูกจิว(ตัวผม) ทุกครั้ง

“ไม่ใช่ญาติก็เหมือนญาติ”

<http://www.youtube.com/watch?v=JmjEkbMhHtU&feature=youtu.be>

จิ๋ว

ร่างกำหนดการ สัปดาห์รำลึก 38 ปี 6 ตุลา
วันจันทร์ที่ 6 ตุลาคม 2557 ณ สวนประวัติศาสตร์ หน้าหอประชุมใหญ่
มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์

07.00 น.- 07.30 น.

พิธีตักบาตรพระสงฆ์ 19 รูป

08.00 น.- 10.30 น.

พิธีวางพวงมาลา ณ ประติมานุสรณ์ 6 ตุลาคม 2519

พิธีกร เชิญตัวแทนฝ่ายต่างๆกล่าวไว้อาลัย สลับบทกวี โศก

- ตัวแทนญาติวีรชน 6 ตุลา คุณพ่อจินดา ทองสินธุ์ คุณแม่เล็ก วิทยากรณ
- ตัวแทน 18 ผู้ต้องหา
- ประธานมูลนิธินิคม จันทร์วิฑูร
- ประธานมูลนิธิวีรชนประชาธิปไตย
- ตัวแทนเครือข่ายเดือนตุลา
- ตัวแทนคนตุลาสายสีส้มมวลชน
- ตัวแทนองค์กรแรงงาน

-สอบถาม อ.วิภา ดาวมณี มูลนิธินิคม จันทร์วิฑูร

<http://nikomfoundation.orgemail:octnet72@yahoo.com>.

โทร. 081 6134792

มูลนิธินิคม จันทร์วิฑูร ขอเชิญร่วมงานธรรมบรรยายและสวนเสวนา
เรื่อง “ความสุขที่แท้” ในวันอาทิตย์ที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2557
ระหว่างเวลา 9:30 น.- 16:30 น. ณ ห้องบุญชู โรงแรมเสถียร
อาคารอเนกประสงค์ 1
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์

โดยมีผู้บรรยายหลัก

ภาคเช้าได้แก่ พระครูสมุห์สุเทพชินวโรคุรุวิปัสสนาญาณ (สุเทพ ลัขณาวีเชียร)

และนายสันติสุข โสภณศิริ กรรมการมูลนิธิสุขภาพไทย ผู้เขียนหนังสือพระพุทธเจ้าของฉัน

ผลงานรางวัลหนังสือดีในอดีตจากการประกวดหนังสือดีเด่นเชว่นนัคคอรอร์ดส์

ภาคบ่าย ดร.อนุสรณ์ ธรรมใจ ประธานมูลนิธิวีรชนประชาธิปไตย บรรยายเรื่อง พัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมไทยหลังเหตุการณ์ 6 ตุลาคม

และวิทยากรด้านสิทธิมนุษยชนอีกหลายท่าน

โดย การจัดกิจกรรมครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

- 1) ส่งเสริมการเรียนรู้จริยธรรมทางศาสนาในสังคมไทย
- 2) ส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดและแสวงหาแนวทางการพัฒนาความคิดการใช้ชีวิต
อย่างมีความสุข
- 3) ส่งเสริมงานวิชาการอันเกี่ยวข้องกับควมมีมนุษยธรรมและความมั่นคงในชีวิต และ
- 4) เผยแพร่กิจกรรมการทำงานของมูลนิธินิคมเพื่อประโยชน์ส่วนรวมเนืองในโอกาสวันนิคม จันทร์วิฑูร
- 5) สร้างความร่วมมือระหว่างองค์กร มูลนิธิต่างๆ ที่มีจุดประสงค์สอดคล้องกัน

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านผู้สนใจเข้าร่วมงานตามวัน

COMMENTARY Memories are the first victim of 'happiness' Published: 4 Oct 2014 at 06.00 | Viewed:
3,938 | Comments: 1 Newspaper section: News Writer: Kong Rithdee October is here. Along...

Please credit and share this article with others using this

link:<http://www.bangkokpost.com/opinion/opinion/435820/memories-are-the-first-victim-of->

happiness. View our policies at <http://goo.gl/9HgTd> and <http://goo.gl/ou6lp>. © Post Publishing PCL. All rights reserved.

COMMENTARY

Memories are the first victim of 'happiness'

- Published: [4/10/2014](#) at 06:00 AM
- Newspaper section: [News](#)

October is here. Along with the monsoon and beclouded mood, the month has always been marked by the political remembrance whose toxic vapour still leaves a nasty taste in the mouth even of those who didn't live through it.

Every year, the events of Oct 14, 1973 and Oct 6, 1976 — the first a transient victory, the latter a pure horror movie — are dusted off and memorialised. The mood is often solemn, the number of deaths questioned (certainly more than one student died in 1976, as opposed to what the late Samak Sundaravej insisted on CNN), and catchy axioms such as "those who forget history are condemned to repeat it" or "remember your history or someone rewrites it for you" are tossed about in seminars — they sound banal, but banality contains truth, and truth, after four decades, is still vaporous, ethereal, or swept under the rug like dead cockroaches. The tranquiliser of forgetting is more soothing than the hard drug of remembering.

Will Oct 14, 1973 and Oct 6, 1976 be commemorated this year? And in what fashion? Can university students and scholars organise seminars to talk about what happened and what we can learn from it? Will the rotting legacy of dictatorship be discussed? Will the most horrific chapter in our modern history — not because of the number of deaths, but because of the way hatred was institutionalised by the state to the extent that people laughed at mutilated corpses, as they did in the late morning after the massacre of students at Thammasat University on Oct 6, 1976 — be a reminder of odious fascism, black propaganda, Cold War senselessness, and worst of all, the corruption of humanity?

It seems any commemoration of the two October incidents will be low-profile. This is the October of happiness, and happiness is a painkiller whose first victim is memory. Naturally, it's hard to discuss the atrocities committed by the state and the labyrinthine politics that led to Oct 6 — the more heartbreaking of the two events — when the generals ruled and universities cowed at their feet, and when nationalism was prescribed in textbooks and morning recitals. The junta's command that all university seminars must be approved first by the authorities still echoes like gunfire. If that's the case, the second victim of enforced happiness is history.

I was too young in 1976, and what I learned about it years later didn't come from school. The teacher didn't show me the picture of a corpse being brutalised by a chair in that macabre theatre

where the audience laughed. What I know about it I learned from alternative books and discussions, as I believe to be the case with most people. Today we may bemoan that the Prayut Chan-o-cha government has tightened its fist, but actually no previous government of the past four decades, elected or hijacked, civilian or uniformed, ever tried to explain the October uprisings and killings in a substantial, meaningful way. In the official mindset, we prefer the comfort of a fog to the glare of clarity. And that can be said about many other incidents since 1932 as well.

The force-fed happiness will only make things worse. If the memory of our bloodied October is getting vague and thin — if my generation had to actively seek out the details of what happened because no teachers would discuss it openly — it's likely that the episodes will evaporate and crumble like non-existent dust in the next generation. Or maybe it already has; just ask any university student today. Now that Thai youngsters may not have a chance to join any Oct 6 seminar, they might have to look at Hong Kong for an example of youthful idealism and courage to stand up against what they see as a violation of their rights and to demand a say in their own destiny. The third victim of the happy painkiller is hope, because apathy is so seductive and relaxing.

But no, not everyone has forgotten. I recently saw a new documentary *Unheard/Memories* (by a project called "Hearing the Historical Voices: Oral History of Political Violence in Southeast Asia Region") that interviews two parents who lost their children on Oct 6, 1976. One of them, a father in his 70s, had clung on to the belief that his son made it out of Thammasat alive — since his body was never found — and only came to terms with the undeniable fact 10 years ago. The other is an old woman whose teeth have fallen out but who still speaks with burning anger and sorrow. "When I went to claim the body they wanted to give me a free coffin for my son. I told them I'll find my own coffin," she said. "I raised him for 22 years, and one bullet took him away. It hurts. It still hurts." Come October, she remembers, and so should we.

Kong Ritthdee is Deputy Life Editor, Bangkok Post.

About the author

Writer: [Kong Ritthdee](#)

Position: Deputy Life Editor

เมื่อวานนี้ 6 ตุลา

6 ตุลาในหน้าฟีดเฟซบุ๊กของแต่ละคนคงไม่เหมือนกัน สำหรับบางคนก็เป็นวันธรรมดาเหมือนวันอื่นๆ แต่สำหรับคนที่มิมีเพื่อนหรือรุ่นพี่ที่เคยมีประวัติศาสตร์อยู่ร่วมสมัยหรือ ร่วมเหตุการณ์กับเหตุการณ์ 6 ตุลา 2519 เฟซบุ๊กของเขาย่อมเต็มไปด้วยการรำลึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นในแง่มุมต่างๆ

จากวันนั้นถึงวันนี้ เวลาเคลื่อนมา 38 ปี ร้อยรอยประวัติศาสตร์ย่อมพราเลือนเมื่อไม่มีการย้ำเตือน และหวนรำลึกถึง เด็กที่เกิดมาหลังปี พ.ศ.2520 จำนวนมากไม่เคยได้ยินเรื่องราว '6 ตุลา 19' เลยด้วยซ้ำว่าเช้าวันนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง บางคนเคยได้ยินผ่านหู บางคนบอกว่า จำได้คลับคล้าย" คลับคลา ไม่แน่ใจว่า 14 ตุลา 19 หรือ 19 ตุลา 16 หรือ 6 ตุลา 14 หรืออะไรกันแน่ ว่าแต่มันเกิดอะไรขึ้นเธอ"

เป็นเรื่องน่าเศร้าที่พวกเราเติบโตขึ้นมาโดยไม่มีความทรงจำในวันที่เลวร้าย ที่สุดวันหนึ่งในสังคมไทยอยู่ในหัว ห้องเรียนไม่เน้นย้ำ แบบเรียนไม่มีสอน ข้อสอบอาจจะออกมาแบบให้จำแก้วันที่ ไม่มีการวิเคราะห์ ติดตาม สรุบทเรียนจากเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์แต่อย่างใด ใครจำ 14 ตุลา 16 กับ 6 ตุลา 19 ได้โดยไม่สลับกันคนนั้นก็เก่งมากแล้ว ไม่ต้องรู้หรือว่าเกิดอะไรขึ้นในสองวันนั้นบ้าง

ด้วยความที่เราเน้นย้ำลักษณะเด่นประการหนึ่งของสังคมไทย คือ (ในฝัน) "ไทยนี้รักสงบรัก" และ "สามัคคี" เรื่องราวเลวร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์อย่างเหตุการณ์ในเช้าวันที่ 6 ตุลาเมื่อ 38 ปีที่แล้ว จึงไม่ถูกพูดถึงมากนัก ไม่ว่าจะจากสื่อกระแสหลัก ทีวี นิตยสาร หรือกระทู้ในโรงเรียน

เพิ่งได้อ่านสัมภาษณ์ อชเนศ. อภรณ์สุวรรณ หนึ่งในอดีตนักศึกษาผู้ก่อตั้งสภาหน้าโดม ผู้มีส่วน

ร่วมในเหตุการณ์เดือนตุลาทั้งสองครั้ง อาจารย์ตั้งข้อสังเกตว่า "พอเรามาดูเหตุการณ์ เดือนตุลาฯ ทั้ง 2 ครั้ง รวมทั้งพฤษภาฯ 2535 มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือ ประวัติศาสตร์เหล่านี้ มันไม่มีที่ทางในสังคมไทย เพราะเหตุการณ์เหล่านี้มันไม่มีบรรยากาศของความสมานฉันท์ ความสามัคคี"

สังคมไทยจึงเลือกที่จะแก่งเล็งความขัดแย้งครั้งรุนแรง และเลือกรักษาภาพแห่งความรักสงบและรักสามัคคีเอาไว้ ประวัติศาสตร์ที่วุ่นวายอธิบายยาก ถูกข่มขู่ให้เหลือเพียงไม่กี่บรรทัดในแบบเรียน ซึ่งแทบไม่มีใครสนใจด้วยซ้ำไป

ถามว่าความสงบและสามัคคีไม่ดีหรือสองสิ่งนี้ดีแน่ หากเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ ไม่ได้เกิดขึ้นจากการกลบฝังความขัดแย้งบางอย่างไว้ได้พรม แล้วหลงสบายใจกับความสงบสามัคคีกันโดยไม่เรียนรู้จากอดีตเลย เมื่อฝุ่นเริ่มคลุ้งอีกครั้งก็มีคนออกมาปิดกวดให้ฝุ่นไปซุกอยู่ใต้พรมอีกหน ทำแบบนี้มีแต่จะทำให้ฝุ่นใต้พรมหนาขึ้นเรื่อยๆ หากวันหนึ่งยกพรมขึ้นมา ฝุ่นคงจะยิ่งคลุ้งเสปดมากกว่าเดิมหลายเท่า

..

หลายประเทศที่เกิดเหตุการณ์ความขัดแย้งรุนแรงครั้งใหญ่ เลือกที่จะ "ไฮไลต์" ใช้ปากกาสีโดดเด่นเน้นย้ำบรรทัดนั้นของประวัติศาสตร์เพื่อให้คนรุ่นหลังได้ เรียนรู้

เมื่อครั้งเดินทางไปทำสารคดีที่ค่ายกักกันเอาชวิตซ์ที่โปแลนด์ ซึ่งเคยถูกใช้เป็นสถานกักกันชาวยิว เพื่อรอที่จะนำตัวไปสังหารโหดด้วยวิธีรม แก๊สพิษในสมัยที่กองทัพนาซีเรืองอำนาจ ผมได้เรียนรู้ว่าการ "ไฮไลต์" ประวัติศาสตร์อันโหดร้ายและอัปยศอนั้นส่งผลดีต่อคนรุ่นหลัง

ชาวยิวเสียชีวิต 6 ล้านคนจากเหตุการณ์ครั้งนั้น แต่ชาวเยอรมัน ชาวยิว ชาวโปแลนด์ รวมถึงชาวโลกจะไม่ลืมความโหดเหี้ยมที่มนุษย์กระทำต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้คนจากทั่วโลกเดินทางไปสัมผัส

บรรยากาศที่ครั้งหนึ่งมนุษย์เคยเกลียดชังกัน ขนาดนั้นด้วยตาตัวเอง เพื่อเรียนรู้และรับรู้ด้วยหัวใจ

ผมได้พูดคุยกับเจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าของพิพิธภัณฑ์เอชวีทซ์ เขาบอกกับผมว่า "เราเก็บรักษาประวัติศาสตร์เอาไว้ เพื่อบอกกับคนรุ่นหลังว่า เรื่องแบบนี้ไม่ควรเกิดขึ้นอีกแล้ว" จากการพูดคุยกับหนุ่มน้อยชาวเยอรมันคนหนึ่งถึงความรู้สึกที่เขาได้รับการ มาที่นี้ เขาตอบว่า "ผมรู้สึกเสียใจ" กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เราแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว แต่เราเลือกอนาคตได้ ผมจะไม่มีวันยอมให้มันเกิดขึ้นอีกแน่นอน"

ระหว่างเดินสำรวจค่ายกักกันซึ่งเคยเป็นสถานที่ทรมานเชลยชาวยิวและชาวยุโรป อื่นๆ ผมเห็นนักเรียนหนุ่มสาวชาวยิวจำนวนมาก เดินถือธงชาติอิสราเอลมาพร้อมกับคุณครูของเขา สถานที่แห่งนี้ อาจเคยสังหารบรรพบุรุษของบางคน

ผมถามคุณครูถึงเหตุผลที่พาเด็กๆ มาทัศนศึกษาในสถานที่เช่นนี้ คุณครูตอบผมว่า "เราต้องการให้เขาได้มาสัมผัสถึงความเกลียดชังที่มนุษย์เคยมีต่อกัน ถึงขั้นจะฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ให้ไม่ต้องอยู่ร่วมโลกกัน เราอาจให้เขาได้เรียนรู้ในความผิดพลาดนี้ เพื่อที่เขาจะได้โตขึ้นเป็นคนที่ไม่กระทำสิ่งเหล่านี้กับเพื่อนมนุษย์"

ผมหันไปถามนักเรียนเหล่านั้น หลายคนตอบตรงตามเจตนาของคุณครูที่พามา แต่มีคนหนึ่งที่มีแววตาเกรี้ยวกราด สัมผัสได้ถึงความโกรธแค้น เขาตอบผมว่า "ผมได้เรียนรู้ว่า มนุษย์เราโหดร้ายต่อกันมาก เราไม่ควรเกลียดชังกันขนาดนี้ แต่ไม่เป็นไร วันนี้อิสราเอลมีกองทัพของตัวเองแล้ว เราไม่กลัวใครแล้ว" แน่نون ผมสัมผัสได้ถึงความสับสนในใจของเขา เมื่อหันไปมองคุณครู คุณครูพยักหน้าให้ผม ยกนิ้วขึ้น ทำหน้าทำนองว่านี่เป็นการบ้านของเขาต่อไป--

...

แน่นอน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในดินแดนของอิสราเอลและปาเลสไตน์ก็ยังคงวนลูปอยู่กับ ความขัดแย้งและความรุนแรง แต่ผมเชื่อว่า มีหลายคนที่ยพยายามสอนและบอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ในประวัติศาสตร์ให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ เพื่อช่วยกันลดเหตุการณ์รุนแรงในอนาคต

แต่การที่เราไม่เรียนรู้จากอดีตเลย คงเป็นเรื่องยากที่จะคาดหวังว่าเราจะไม่กระทำรุนแรงต่อกันและกันอีก

เช้าวันที่ 6 ตุลา เมื่อ 38 ปีที่แล้ว คนไทยไล่ฆ่าคนไทยด้วยกันเองอย่างโหดเหี้ยมทารุณ มีการจับนักศึกษาแขวนคอแล้วฟาดด้วยเก้าอี้ไม้ยังมีมือ โดยที่มีคนจำนวนมากยืนมอง ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ บางคนมีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้า

แน่นอน มันเป็นความจริงที่เจ็บปวด แต่เมื่อรู้แล้ว รวมทั้งศึกษาเรื่องราวว่ามันเกิดขึ้นจากอะไร เราช่วยกันตระหนักว่าเหตุการณ์อัปยศเช่นนี้จะต้องไม่เกิดขึ้นอีก

สำหรับคนที่เกิดในรุ่นเดียวกับผม และคนที่เกิดหลังจากนั้น หลายคนอาจไม่เคยเห็นภาพนี้ด้วยซ้ำ แน่ละ มันไม่สวยงาม มันไม่สมานฉันท์ มันไม่สามัคคี มันไม่แสดงออกว่าคนไทยรักกัน แต่มันคือความจริง

ถึงเวลาหรือยังที่เราจะยอมรับความจริง และเรียนรู้จากมัน

หรือเราจะต้องปล่อยให้ความเกลียดชังรุนแรงแบบนี้เกิดขึ้นอีกครั้งแล้วครั้งเล่า?

[ประเทศไทย](#)

[11 hours ago](#) (Oct 7, 2014)

" เข้าวันที่6 ตคปี .19 หลังจากกลับบ้านตั้งแต่5 โมงเย็นวันที่5 นอนไม่หลับกังวลถึงความปลอดภัยเพื่อนๆ เพราะการโหมโถมตีนักศึกษาในธรรมศาสตร์อย่างหนักเรื่องหมิ่นพระบรมฯ ความน่ากลัวที่เคยพบเห็นด้วยตัวเองเมื่อครั้งประท้วงการเข้าเมืองของประภาส ทั้งที่กลางวันแท้ๆ การยิงเข้ามาในรั้วธรรมศาสตร์จนมีนักเรียนนักศึกษา- บาดเจ็บกันหลายคน แล้วคำคืนอย่างนี้กับกระแสดาร์ โจมตีนักศึกษาอย่างหนัก สร้างความชอบธรรมในการโถมตี มันจะเกิดอะไรขึ้น

คงอยู่ในบ้านตามคำสั่งแม่ไม่ได้ เพราะข่าวจากโทรทัศน์ที่มีตำรวจเข้าล้อมปราย จึงยื่นคำขาดกับพี่สาวว่ายังไง ก็ต้องไปธรรมศาสตร์ พี่สาวจึงออกอุบายโดยไปขออนุญาตแม่ว่า ต้องไปดูผลสอบบรรจุครูที่กทมพี่สาวต้องแต่งชุดสุภาพกระโปรง เพื่อสมจริงของการไป .
ดูผลสอบ

การเดินทางด้วยรถเมลซึ่งคนขับบอกว่าไปไม่ถึงสนามหลวงนะ ไม่ใช่ไรเดินได้ เมื่อรถจอดให้คนลง เดินไปเรื่อยๆหนังสือพิมพ์ขายเล่มละ คู่เดียว ออกมาก่อนข้างถี่ ฉันท้อเก็บทุกฉบับ เป็นการรายงานภาพในธรรมศาสตร์ ระหว่างเดินไปแวะกินน้ำ นั่งใกล้โต๊ะบก. ดาวสยาม กำลังพูดคุยอย่างสนุกสนานกับคนร่วมโต๊ะเกี่ยวกับเรื่องการปรบปรามนักศึกษา ตัดสินใจชวนพี่สาวลุกออกไปเพราะกลัวจะโมโหทนไม่ได้ ออกเดินไปเรื่อยๆ เดินเพื่อข้ามคลองหลอดไปฝั่งสนามหลวง มองไปสนามหลวงเห็นคนยืนเป็นกลุ่มใหญ่ มี

เสียงร้องไห้เป็นระยะๆ ใจเต้นระทึก ทั้งหวาดกลัวทั้งตกใจมันปั่นป่วนไปหมด ยืนร้องให้
มีคนรู้จักมาหาไม่ให้ข้ามไป จะถูกทำร้าย เพราะเขาหัวเราะเราต้องหัวเราะไปกับเขา ต้อง
ตบมือแสดงความดีใจ ถ้าทำไม่ได้อย่าไปมันอันตราย เมื่อเขาพูดเสร็จเขากับพี่สาวลากจูง
ฉันไปนั่งที่บันไดโรงแรม เราทั้ง3ได้แต่นั่งร้องไห้กันอยู่ตรงนั้น จนพี่สาวตัดสินใจพา
กลับบ้านก่อนที่เราจะกลับยากยิ่งขึ้น
กลับถึงบ้าน อะไรมันเกิดขึ้น ทำไมมันโหดร้ายอย่างนี้ ทำไม ใครสั่งให้ฆ่านักศึกษา ฆ่า
ทำไม ใคร..... "

ประชาชนใน [#ประเทศไทย](#) ท่านหนึ่ง

Pichit's opinion on his FB (on Oct 6, 2014) about Oct 6, 1976 ***VERY GOOD POINT*****

[พิชิต ลิขิตกิจสมบูรณ์ Yesterday at 2:32am ·](#)

ก่อน รพห.19 ก.ย.49 ผู้คนมองเหตุการณ์ 14 ตุลา 16 คือความยิ่งใหญ่ เป็น "ชัยชนะ" ของประชาธิปไตย รัฐบาลทักษิณจัดงานครบรอบ 30 ปี ให้อย่างอลังการ เปิดอนุสรณ์สถาน ให้มี "วัน 14 ตุลา ประชาธิปไตย" บรรจุนี้อาหา 14 ตุลา ลงในตำราของกระทรวงศึกษา ในพรรคไทยรักไทยก็มีคนรุ่น 14 ตุลา เดินกันขวั๊กไขว่อย่างภาคภูมิใจ

ส่วนเหตุการณ์ 6 ตุลา 19 ถูกลืม มีแต่การทำบุญประจำปีที่มธ. อย่างเงียบ ๆ ไม่มีใครอยากพูดถึง ไม่มีใครเข้าใจว่า เกิดอะไร ตอนนั้นก็ทำใจแล้วว่า สังคมไทยคงไม่มีวันเข้าใจ และเหตุการณ์ก็จะถูกลืมไปจนหมดสิ้นเมื่อพ้นจากคนรุ่นนี้ไปแล้ว

แต่รัฐประหาร 19 กันยา 49 ทำให้กลับตาลปัตร ผู้คนสนใจเหตุการณ์ 6 ตุลา 19 กันมากมาย เข้าใจถึงสาเหตุไปจนถึงแผนและผู้กระทำ เข้าใจได้ชัดเจนจนไม่ต้องอธิบายอะไรทั้งสิ้น และพวกเขายังมีอารมณ์ความรู้สึกร่วมต่อเหตุการณ์นี้ด้วย

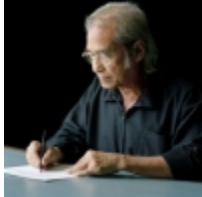
สาเหตุเพราะรพห.19 กันยา 49 กระตุกให้คนจำนวนมาก "ถูกคิด" ขึ้นมา แล้วเอาเหตุการณ์ในอดีตมาปะติดปะต่อกัน ก็ "เข้าใจ" ทันที (เหมือนหลอดไฟสว่างวาบ) ว่า 6 ตุลา เกิดอะไรขึ้น และทำไมถึงมี รพห.19 กันยา 49

กรณี เม.ย.-พ.ค.53 ยิ่งตอกย้ำอารมณ์ความรู้สึกร่วมชะตากรรมที่พวกเขามีต่อ 6 ตุลา 19 มากขึ้นไปอีก

ในแง่นี้ ต้องขอบคุณ รพห.19 กันยา 49 ที่ทำให้ความทรงจำ 6 ตุลา 19 ฟื้นกลับคืนมาเป็น "วาทกรรมที่มีชีวิต" อีกครั้ง!

"สปช.เนาวรัตน์" เขียนถึง 6 ต.ค.-ธงชัย-สมศักดิ์ เจียมฯ-ปชต. และ สังคมไทยไบโพลาร์

วันที่ 08 ตุลาคม พ.ศ. 2557 เวลา 23:01:01 น.

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

สองหางสองหัวสองขั้วสุดๆ

(มติชนสุดสัปดาห์ 3-9 ตุลาคม 2557)

จำได้ว่า คุณธงชัย วินิจจะกุล และ คุณสมศักดิ์ เจียมธีรสกุล หมอบอยู่บนเวทีสนามฟุตบอล
ธรรมศาสตร์ราวค่อนสว่างของเช้าวันที่ 6 ตุลาคม 2519 ตะโกนใส่ไมโครโฟนโต้กับท่ากระสุน
และระเบิดที่ระดมยิงเข้ามาในธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์

"พี่ตำรวจอย่ายิงเข้ามา พวกเราไม่มีอาวุธ"...หยุดยิงได้แล้ว...

"พี่ตำรวจ"...

กระหังเสียงหายไปกลางท่ากระสุนและระเบิดที่ยังระดมยิงจนถึงเช้า

นั่นมันเมื่อสามสิบแปดปีที่แล้ว

ไม่แปลกใจเลยที่ภาพเหล่านี้ยังติดตาจิตใจไม่มีวันลบเลือนอยู่ในความทรงจำของผู้ผ่าน
เหตุการณ์ช่วงนั้น

แม้จนวันนี้

วันนี้ที่ล้วนเป็นผลของพัฒนาการจากเหตุการณ์ช่วงนั้นแทบทั้งสิ้น

นั่นคือการทางการเมืองครั้งสำคัญของสังคมไทยโดยเฉพาะความเป็นตรงกันข้ามและ"ตื่นรู้"
ความขัดแย้งระหว่างประชาธิปไตยกับ เผด็จการ

ตรงกันข้ามเหมือนขาวกับดำ ชัยกับขวา

คู่ขัดแย้งที่ชัดเจนระหว่างผู้ปกครองที่ทรงอำนาจกับประชาชนที่ถูกปกครองอย่างไม่เป็นธรรม

ยุคนั้นก็คือทหารกับประชาชนเป็นหลัก

กล่าวได้ว่าการทำรัฐประหารแทบทุกครั้งล้วนเป็นการด้วยตัวเอง "ขุนทหาร" ของเหล่า "โค่นล้ม" "เผด็จการ" ก็คือ "ภาพลักษณ์ทหาร" ทั้งสิ้น กระทั่ง

เหตุการณ์ 14 ตุลา 16 กับ 6 ตุลา 19 เป็นการ เผด็จ" ของภาคประชาชนที่ทนไม่ได้กับ "ตีนรู่" อีกต่อไป จึงสำแดงพลังคัดค้านต่อต้านด้วยการชุมนุม และเดินขบวน ซึ่งนำโดย "การทหาร นิสิต นักศึกษา อาชีวะ นักเรียนและประชาชน ปัญญาชน ผู้ ทั้งหลาย "ตีนรู่"

ขณะที่ภาคประชาชนผู้ และฝ่ายตรง "ประชาธิปไตย" ได้ตระหนักว่าตอนนี้แหละเป็นฝ่าย "ตีนรู่" "เผด็จการ" ข้ามซึ่งคือทหาร เป็นฝ่าย

กลับกัน ผู้ปกครอง ผู้ทรงอำนาจแท้จริง คือ เห็นว่า รัฐบาลภายใต้ "ขุนทหาร" ต่เงาทหารผู้ทรง อำนาจนี้แหละ เป็นฝ่าย "กบฏ" บรรดาพวกต่อต้านคัดค้านเหล่านี้แหละเป็น "ประชาธิปไตย" เป็นศัตรูของประชาธิปไตยที่ต้องกำจัด

ต่างฝ่ายต่างมองศัตรูกันคนละตัว

แล้วต่างก็ต่อสู้กันแม้จนวันนี้...

"เผด็จการที่นำมาใช้" "วาทกรรม" กลายเป็น "ประชาธิปไตย" กับ "จมดีซึ่งกันและกันแม้จนวันนี้..."

วันนี้ ชุดของวาทกรรมของสองคำนี้ ได้เปลี่ยนจากรูปแบบเก่าสู่เนื้อหาใหม่ แม้จะไม่สิ้นเชิง แต่ก็ เริ่มจะชัดเจนขึ้น

ไม่ใช่ทหารเท่านั้นที่เป็น ตามวาทกรรมเก่า พลเรือนหรือรัฐบาลที่มาจากการ "เผด็จการ" ได้แล "เผด็จการ" เลือกตั้งก็เป็นระยำกว่าด้วย

แล้ว ละ คืออะไร "ประชาธิปไตย"

กล่าวอย่างถึงที่สุด

"ประชาธิปไตย คืออำนาจอันชอบธรรมของประชาชนในการบริหารและจัดการต่อเรื่องที่เป็นไป เพื่อประโยชน์สุขของประชาชนส่วนรวมเป็นหลักและเป็นใหญ่"

ดังนั้นการเลือกตั้งที่ไม่ชอบธรรมทั้งหลายไม่ว่าจะซื้อสิทธิขายเสียงจัดตั้งหัวคะแนนตลอดจน โฆษณาชวนเชื่อกระทั่งมอมเมาใจด้วยนโยบายประชานิยมจอมปลอมเหล่านี้ต้องถือเป็น กระบวนการอันไม่ชอบธรรมทั้งสิ้น

ผู้ได้มาซึ่งอำนาจด้วยกระบวนการอันไม่ชอบธรรมเหล่านี้ันต้องถือว่าเป็นผู้โกงอำนาจอันชอบ"

ไปแล้วเป็นความผิดเบ็ดเสร็จเด็ดขาดตั้งแต่ต้น" ธรรมของประชาชน

แม้การได้มาซึ่งอำนาจอันชอบธรรมโดยชอบธรรมแล้วก็เกิดแต่หากใช้อำนาจนั้นไปในทางไม่ชอบธรรม ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนส่วนรวม เช่น โกงกิน ใช้เสียงข้างมากลากไป อันเป็นการ "ฉ้อราษฎร์บังหลวง" ก็ถือว่าไม่เป็นประชาธิปไตยเช่นกัน "

ตั้งรัฐบาลพลเรือนที่เป็น กันอยู่นั้น "ไม่เห็น" ดังที่เห็น และ "เผด็จการ"

นักการเมืองที่มักอ้าง เป็นสิทธิที่จะทำอะไร ได้ตามเสียงข้างมาก ในลักษณะ "การเลือกตั้ง" พวกมากลากไปนั้น ไม่ผิดอะไรกับคนขับรถที่ไต่ไบค์ขึ้นมาแล้วจะขี่ไบค์ขึ้นนั้นเป็นไบค์เบ็กทางทำผิดกฎจราจรหาได้ไม่

ฉันใดก็ฉันนั้นประชาธิปไตยกับเผด็จการจึงต้องเพ่งไปที่เนื้อหาเป็นสำคัญมิใช่เพียงรูปแบบดังวาทกรรมเท่านั้น

ผิดไปจากนี้ก็จะมองศัตรูของประชาธิปไตยเป็นคนละตัวกันอยู่ร่ำไป

เมื่อเข้าใจประชาธิปไตยตรงกันทั้งรูปแบบและเนื้อหาแล้วปัญหาที่เหลือแต่ที่จะทำอย่างไรให้ประชาธิปไตย อันเป็นอำนาจอันชอบธรรมของประชาชนนั้นได้เป็นจริงและเข้มแข็ง

ตราบยังมองต่างมุมยึดกุมทฤษฎีต่างกันประชาธิปไตยก็ไม่ชัดศัตรูก็ไม่ใช่ล้มลุกคลุกคลานฟาดฟันกันอยู่อย่างนี้ก็อย่าหวังเลยว่าประชาธิปไตยแท้จริงจะเกิดได้ในสังคมอย่างนี้

สังคมไทยวันนี้ ถ้าเปรียบโรคทางจิตวิทยาก็เทียบได้กับโรค คือ สองชั่วสุดๆ มีทั้ง "ไบโพลาร์" คึกคักสุดขีด กับ หดหู่สุดขีด

พวกตื่นรู้และพวกตื่นหลงก็จะคึกคักสุดขีด พวกหลับใหลก็จะจมอยู่กับมายาการของสังคมบริโภคนิยม หลีกเลี่ยงความกลวงเปล่าด้วยการแสวงสิ่งเสพสุขไปวันๆ

ภาวะอย่างนี้สังคมไทยต้องการจิตแพทย์โดยด่วน

Notes TW 10/8/2014

Naowarat is simple-minded. This is how he justified himself to the past/ reconcile himself with the past. The ex-activists who became PAD cannot "identify" themselves with Oct 6 anymore. They must feel alienated from their own Oct 6 past.

The reference to TW and SSJ has no literal meanings, but to signal that he, too, was part of the Oct 6 past and the Oct people. But what he tries to do in this piece is not an analysis of history or democ. He tries to explain the past in the way that makes himself a coherent self. He tries to

explain how his self in the pasty and in the present are the same self, not betray or change his color. The early paragraphs are to show that he too remembers Oct 6 and was part of democ side at the time. The rest of the article is to explain that he remains the same, on the democ side.

Those with the PAD have similar trouble with the past because they cannot claim to be on the democ side, or victims of the Oct 6 anymore. They need to justify, probably to themselves above all.

This piece is a self justification, self-explanation, to make himself today and himself in the past coherent and consistent, not contradictory. The contradiction needs to be healed or melded in order for the self to move on. Otherwise they may find it hard to live on with the contradiction.

Oct 6 has haunted these people in a fascinating way that never seen before! At least this was not needed 10 years ago.

ข่าวสด

วันที่ 10 ตุลาคม พ.ศ.2557 เวลา 00:01 น. ข่าวสดออนไลน์

2 นคราเดือนตุลา

โดย ใบทองแห้ง

เมื่อเร็วๆ นี้ผมเจอรุ่นพี่อดีตแกนนำนักศึกษาสมัย 14 ถึง 6 ตุลา ถามว่ารู้จัก ใหม่ เป็น "คุณพร้อม" รุ่นใหม่น้องชาย แกชูเปอร์บิกในก "คุณพร้อม" รุ่นพีธีธรรมศาสตร์ เข้าป่าไปทางสุราษฎร์ฯ ชื่อจัดตั้งองทัพบ ขณะทีตัวคุณพร้อมก็เหลือองจัด แหม ยังกะนิยาย จากทีพี่เข้าป่าน้องเป็นทหาร38 ปีผ่านไป กลับมาเห็นฟ้องกันได้

ผมฟังแล้วทั้งขำทั้งสะทก สะทอน เรื่องคนตุลาแยก 2 ขั้วไม่แปลกใจ แคบั้งเฮียมีน้องชายเป็นทหาร ทีสะทกสะทอนคือเวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน 6 ตุลา 2519 ผ่านไป 38 ปี 14 ตุลา 2516 ผ่านไป 41 ปี คนรุ่นผม ถ่ารับราชการก็นับถอยหลังสู่เกษียณ คนรุ่นพี่ๆ ไม่แปลกอะไรทีมีน้องชายขึ้นถึงตำแหน่งสูงสุด

นายทหารรุ่นนี้ก็รุ่นเดียวกับคนตุลานครับ อย่างบักดู ถ่าท่านไม่ชอบเตรียมทหาร อ่าน จบวัด "ชัยพฤกษ์" นवलนรติศแล้วเข้าธรรมศาสตร์14 ตุลา 2516 ก็อยู่ปี 3 เผลอๆ กลายเป็นผู้นำนักศึกษา ถ่าย่อนเวลาพลิกมิติ เราอาจจะมิ พลเอกธีรยุทธ บุญมี มายึดอำนาจแทน ฮีฮี

ตำนานคนตุลาถ่าเขียนนิยายขายคงเขียนได้ เป็นร้อยเล่ม เอาแค่วีรตปกตก็มีคนออกป่ามาเป็นรัฐมนตรี เป็นเศรษฐี เป็นยาจก 8 ปีทีผ่านมาถึง คนเคยหลบกระสุนรอดตายจากสนามฟุตบอลธรรมศาสตร์มา "ดราม่า" ด้วยกัน คนเคยยากลำบากสู้รบทำสงครามมาด้วยกัน กลับแยกขั้วต่อสู่ฟาดฟันเอาเป็นเอาตาย อันทีจริงก็คนทุกรุ่นในสังคมไทยนั่นแหละ ทีแบ่งสีแยกขั้ว แต่คนตุลา และ "โค่นล้มเผด็จการ" กว่าใครเพราะเคย "ดราม่า" เคยต่อสู้เพื่อความไฝ่ฝันกระทั่งเสียเพื่อนเสียเลือดเสียน้ำตามามากมาย

ถามว่ารอบนี้จบใหม่ จบสิครับ โหย ก็อายุหกสิบกว่ากันหมดแล้ว มีความจำเป็นอะไรต้องคบกันอีก เหลือน้ำใจไมตรีอีกครั้งเดียวคือไปงานศพ นี่ไม่ได้บอกว่าจะซ่ากัน (เผลอๆ บางงานไปไม่ได้โดนเป่านกหวีดไล่) ถ่าบั้งเฮียเจอหน้า ก็ทักทาย แต่เมื่อความคิดสุดสายป่าน มีความจำเป็นอะไรต้องคบกัน

ทำไมต้องรุนแรงปานนั้น เพื่อนกัน เคยมีอุดมการณ์เดียวกัน พุดกันดีๆ ไม่ได้หรือ ถามว่าพุดกับใคร ในขณะที่เพื่อนอย่างจรัล ดิษฐาอภิชัย, วัฒน วรรณยางกูร กลายเป็น หนีออกนอกประเทศ แต่เพื่อนอีก "ผู้ร้าย" เรายังพุดภาษาเดียวกันได้หรือ .สปช .มากมายแห่เข้าไปเป็น สนช

คนตุลาขัดแย้งกันเพราะอะไร ตอบสั้นๆ ต่างฝ่ายต่างมีอุดมการณ์ นีตอบแบบผม ถ่าตอบแบบฝ่ายตรงข้ามเขา กิว่าผมเห็นแก่อามิสสินจ้างเป็นทาสนายทุน ซึ่งง่ายดี ไม่ต้องอธิบายอะไร ผมสิต้องหาค่าอธิบายให้พวกเขา แทนแยะ

อุดมการณ์เดือนตุลามี 2 ด้านด้วยกันคือเรียกร้องเสรีภาพ ประชาธิปไตย และต่อสู้เพื่อความเป็นธรรมในสังคม ซึ่งพัฒนาไปสู่อุดมการณ์สังคมนิยม กระทั่งพรรคคอมมิวนิสต์ล่มสลายก็ออกป่ามาอย่างคนนอกหัก แต่

คนจำนวนมากยังติด กวาดล้างอะไรซัก "โคลนล้ม" เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมดีงามจะต้อง "หญ้าพิษ" บังคับให้สังคม "เผด็จการชนชั้นกรรมาชีพ" แบบ "คนดี" อย่าง แล้วสร้างระบอบการปกครองของเดินไปตาม ทิศทางที่ต้องการ

ความคิดนี้เมื่อผนวกกับความเกลียดกลัวทุนโลกาภิวัตน์และ ก็โปิยะเชะ แม่ต้องเข้าข้าง "ระบอบทักษิณ" บางคนยัง "กินทีละคำ" ก็มีข้ออ้างว่าระบอบทักษิณเลวร้ายอันตรายนกว่า เป็นยุทธศาสตร์ยุทธวิธี "อำมาตย์" ตีลูกมั่วว่าการโค่นรัฐบาลเลือกตั้งคือเจตนารมณ์เดือนตุลาโค่น มั่วได้ใจจนอ้างว่า "เผด็จการทุนสามานย์" "เผด็จการกับประชาธิปไตยไม่ต่างกัน"

คนพวกนี้ไม่เชื่อว่า ประชาธิปไตยจะนำมาซึ่งความเป็นธรรมในสังคม มองประชาธิปไตยเป็นเครื่องมือของ นายทุน ซึ่งเอาเข้าจริงคือสลัดไม่พันหญ้าพิษสังคมนิยม ไม่เข้าใจว่ายังไง สังคมก็ต้องเป็นทุนนิยม สังคม อุดมคติลงคอห่านไป 30 กว่าปีแล้ว ทุนนิยมยังงี้ก็โหดร้าย แต่ประชาธิปไตยช่วยถ่วงดุลให้เป็นธรรมขึ้น

ถามว่าผมเข้าใจอีกฝ่ายแล้วทำไมพูดกันไม่ได้ ซ้ายจัดก็เหมือนขวาจัดนะครับ ไม่ยอมรับความเห็นต่าง กระทั่งล้มไปว่า "เก้าอี้ฟาด"6 ตุลา ก็มาจากไม่ยอมให้มีความเห็นต่าง เทียนอันเหมินก็ไม่ยอมให้มีความเห็น ต่าง พวกที่คลั่งอุดมการณ์ซึ่งไม่อยู่ในวิถีประชาธิปไตยฆ่าเพื่อนได้ง่ายๆ อย่าง เหมาเจอดง รวมรบมากับ หลิวเซาฉี เฟิงเตอะไหว ฯลฯ ยังขังสหายจนตายในคุก

เรื่องเศร้าคือเมื่อเราเชื่อประชาธิปไตย ยังไงก็ต้องยอม ให้มีความเห็นต่าง ทั้ง 8 ปีที่ผ่านมาและ อนาคตข้างหน้า เราไม่สามารถจำกัดเสรีภาพเพื่อนที่เห็นต่าง เราไม่สามารถไล่พวกเขาออกนอก ประเทศ เรามีแค่เสรีภาพขั้นต่ำ คือใช้สิทธิส่วนตัวเลิกคบกันเท่านั้น

ความทรงจำ ไร้เสียง Silence-Memories (6 October 1976)

<https://www.youtube.com/watch?v=nmSSSX6-OvU&feature=youtu.be>

[See Translation](#)

[สารคดี 6 ตุลา](#)

youtube.com

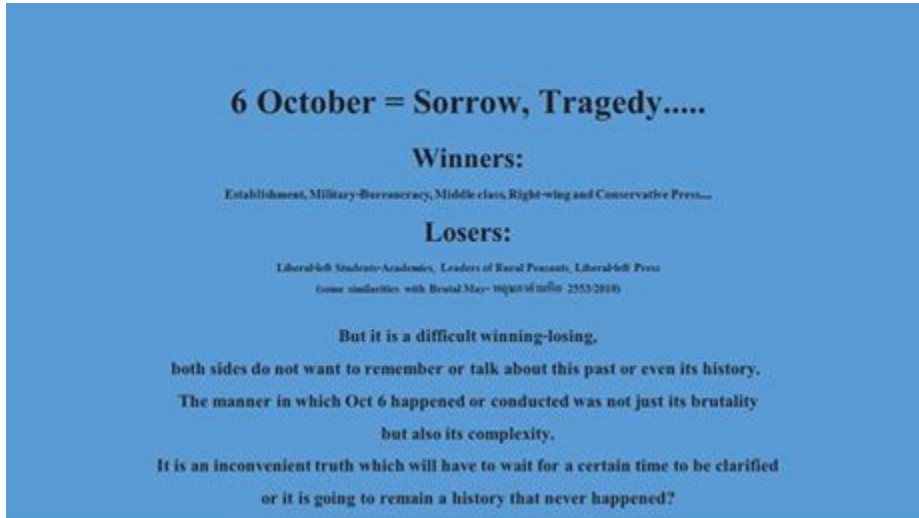

[LikeLike](#) · [Share](#)

- [11 people](#) like this.

Charnvit Ks shared [ชาตุนิพนธ์ เกษตรศิริ Charnvit Kasetsiri's photo](#).
5 hrs ·

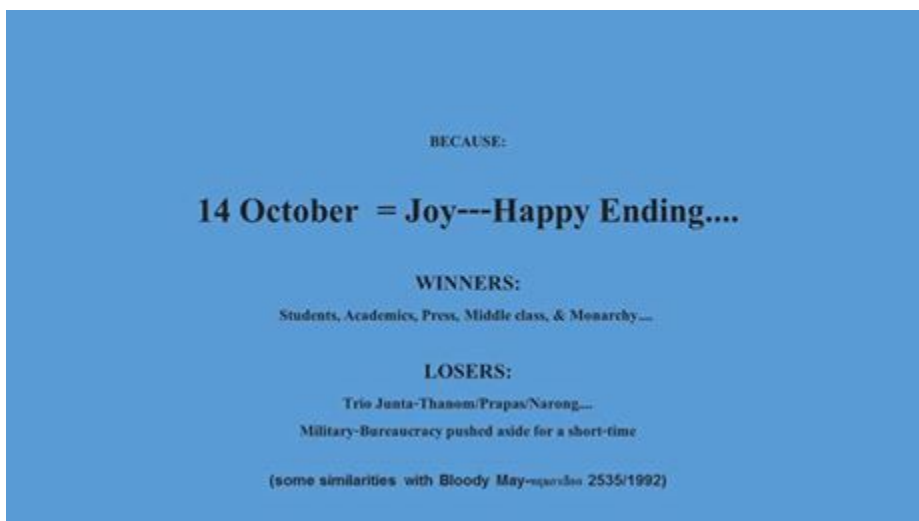

[LikeLike](#) · [Share](#)

- [6 people](#) like this.

Charnvit Ks shared [ชาตุนิพนธ์ เกษตรศิริ Charnvit Kasetsiri's photo](#).
5 hrs ·

[LikeLike](#) · [Share](#)

- [6 people](#) like this.

[Charnvit Ks](#) shared [ชาตวิทย์ เกษตรศิริ Charnvit Kaset Siri's photo](#).
[5 hrs](#) ·

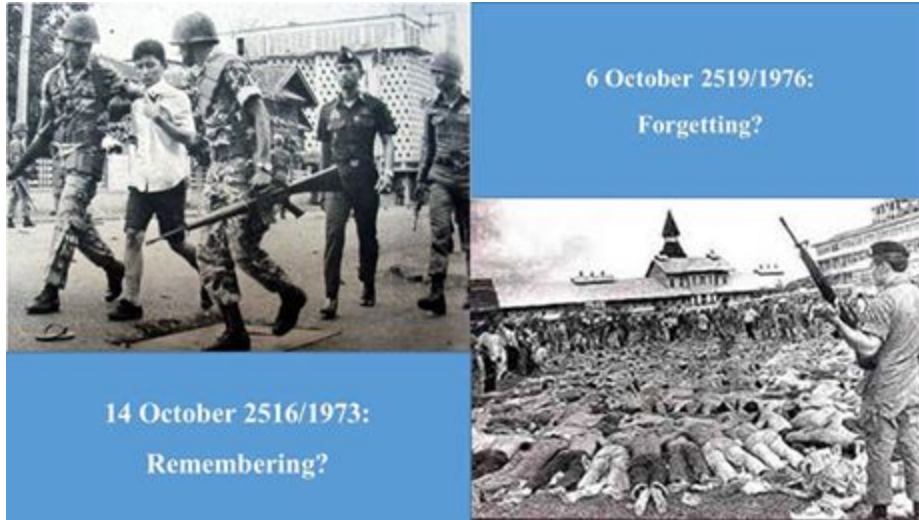
[LikeLike](#) · [Share](#)

- [16 people](#) like this.

News Feed

[Charnvit Ks](#) shared [ชาตวิทย์ เกษตรศิริ Charnvit Kaset Siri's photo](#).
[5 hrs](#) ·

[Like](#) · [Share](#)

- [40 people](#) like this.

Charnvit Ks shared [ชาณุวิทย์ เกษตรศิริ Charnvit Kasetsiri's](#) album: [Tula-Tula History Remembering & Forgetting](#).

[5 hrs](#) ·

Tula-Tula History

Remembering & Forgetting

charnvitkasetsiri@gmail.com

Charnvit Ks

charnvit kasetsiri ชาณุวิทย์ เกษตรศิริ

14 October 2014

Graduate School of Asian and African Studies

Kyoto University

มุมมอง .สปช 5' จากถึงการปฏิรูปใหญ่ในประเทศไทย 16 ตุลา 14'

Wed, 2014-10-15 22:08

14 ต.ค. 2557 ในงานรำลึก 14 ตุลา ประจำปี 2557 มีการจัดงานอภิปรายที่ห้องLT1 คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ ในหัวข้อ จาก "14 ตุลา 16 ถึงการปฏิรูปใหญ่ในประเทศไทย" โดยมีวิทยากรทั้งหมดเป็นสมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ (สปช.) คือ อเนก เหล่าธรรมทัศน์ คณบดีวิทยาลัยบริหารรัฐกิจและรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต มานิจ สุขสมจิต สื่อมวลชนอาวุโส คำณณ สิทธิสมาน อดีตสมาชิกวุฒิสภาจากการแต่งตั้ง ธีรชัย ยงกิตติกุล เลขานุการสมาคมธนาคาร และวสันต์ ภัยหลีกส์ ผู้อำนวยการสถาบันต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นผู้ดำเนินรายการ ภายในงานมีผู้สนใจเข้าร่วมฟังการอภิปรายราวสองร้อยคน

ประชาชนไทยถอดความมาน่าเสนอ

"เราไม่เอาเผด็จการทหาร แต่เราก็ไม่เอาระบอบประชาธิปไตยแต่เพียงในนาม ที่แท้จริงแล้วเป็นระบอบเผด็จการรัฐสภาที่มีนายทุนพรรคการเมืองเป็นคนผูกขาด" คำณณ สิทธิสมาน

คำณณ เสนอว่าสิ่งที่ปัญหาสำคัญประการหนึ่งของการเมืองไทย คือ การที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไม่มีอิสระในการตัดสินใจตามความเห็นของตนเองด้วยเจตนาอันบริสุทธิ์ เพราะกฎหมายรัฐธรรมนูญระบุว่า ส.ส. ต้องสังกัดพรรคการเมือง จึงเป็นปัจจัยที่เกื้อหนุนให้เกิดการครอบงำความคิดเห็นโดยนายทุนเจ้าของพรรคการเมือง สิ่งที่เกิดขึ้นคือ ส.ส. ไม่ได้ทำตามความต้องการของประชาชน แต่ต้องโอนอ่อนไปตามมติของพรรคการเมือง

เขาชี้ว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในฮ่องกงตอนนี้อาจจะไม่แตกต่างจากประเทศไทย เพราะการเมืองในฮ่องกงแม้จะมีการเลือกตั้ง แต่ในกระบวนการรัฐบาลจีนเป็นคนเลือกผู้แทนของพรรคมาให้คนฮ่องกงเลือก ซึ่งไม่ต่างจากประเทศไทยที่มีพรรคการเมืองคัดเลือกผู้แทนมาให้ประชาชนเลือก ต่างกันก็เพียงประเทศจีนเป็นพรรคคอมมิวนิสต์พรรคเดียว แต่ประเทศไทยมีหลายพรรคการเมือง

คำคุณกล่าวว่า การปฏิรูปที่แท้จริง จึงมีความจำเป็นต้องจำกัดอำนาจของกลุ่มทุนพรรคการเมืองที่ผูกขาดอำนาจของประเทศ และสิ่งที่จำเป็นอีกประการหนึ่งคือการกระจายอำนาจไม่ใหรวมอยู่ที่ศูนย์กลาง เนื่องจากการกระจุกตัวของอำนาจบริหารราชการแผ่นดินเป็นเงื่อนไขหนึ่งที่ทำให้กลุ่มทุนพรรคการเมืองเข้ามาลงทุนในสนามการเมือง เพราะจะสามารถผูกขาดอำนาจได้ทั่วประเทศ

“ผมคิดว่าต้องเอาจิตใจต้องเอาวิญญาณแบบ 14 ตุลา มาใช้ ไม่ใช่ทำให้ สปช. เป็นอาชีพ หรือช่องทางทางการเมือง คือเราต้องคิดว่าเป็นการกระทำโดยบริสุทธิ์ใจ” อเนก เหล่าธรรมทัศน์

อเนก เห็นว่าการจะปฏิรูปประเทศครั้งนี้ จำเป็นต้องใช้ความทรงจำและจิตวิญญาณในช่วง 14 ตุลา 2516 ซึ่งในช่วงนั้นสิ่งที่นักศึกษาต้องการมากที่สุดคือ การมีรัฐธรรมนูญที่เป็นประชาธิปไตย ไม่เอาระบบอบเผด็จการทหาร และไม่เอาระบบอำมาตยาธิปไตย (bureaucratic polity) ไม่ต้องการระบบสืบทอดอำนาจ และที่สำคัญที่สุดคือ ในช่วงนั้นเรารักและเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์มาก

อเนกย้อนกลับไปมองถึงบรรยากาศที่มองเห็นความเป็นหนึ่งเดียวของนักศึกษาในช่วง 14 ตุลาคม 2516 โดยชี้ให้เห็นว่า ในช่วงนั้นนักศึกษาออกมาชุมนุมประท้วงทั่วทั้งรัฐบาล เพราะเชื่อในความดีงามของสิ่งที่ตนกระทำ เชื่อว่าเป็นการเรียกร้องเพื่อประชาชน เพื่อประเทศ ไม่ได้มีเป้าหมายนัยยะทางการเมืองแอบแฝง แต่เมื่อมองสิ่งที่เกิดขึ้นในขณะนี้พบว่า “คนเดือนตุลา” ต่างก็แตกกันไปอยู่ในแต่ละฝ่ายการเมือง ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ที่จะให้กลับมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอีก แต่อยากให้อำนาจการตัดสินใจของการต่อสู้ในวันนั้นพร้อมชี้ให้เห็นข้อแตกต่างของประชาธิปไตยในอดีตกับปัจจุบันว่า ประชาธิปไตยไม่ได้มีความหมายแค่เพียงการออกมาหย่อนบัตรแล้วก็จบไป แต่ประชาธิปไตยหมายถึงการปกครองโดยประชาชน

อเนกย้ำว่า อยากให้ทุกคนเอาความทรงจำ 14 ตุลา มาใส่ตัวให้มากขึ้น อยากให้ลดความขมขื่น ความกลัวว่าจะล้มเหลว อยากให้มีวิธีคิดแบบ 14 ตุลา คือไม่คิดว่าจะล้มเหลว แล้วทำอย่างเต็มที่ เพราะได้ทำในสิ่งที่เชื่อว่าถูกต้อง

ขณะเดียวกันในด้านหน้าที่ของการเป็นสมาชิก สปช. อเนกกล่าวว่าต้องพยายามให้เกิดการมีส่วนร่วมจากทุกด้าน โดยต้องมีการรับฟังความคิดเห็นจากหลายๆ ฝ่าย และจะต้องทำให้รวดเร็ว เพื่อที่จะได้เห็นการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีเพื่อประเทศไทย

“ประเทศเรามีเผด็จการเกิดขึ้นหลายครั้ง แม้จะเป็นพลเรือนเข้ามา ก็เป็นเผด็จการอย่างที่หลายท่านได้พูดไปแล้ว” มานิจ สุขสมจิตร

มานิจเสนอว่า การปฏิรูปจะเกิดขึ้นได้ต้องเข้าใจปัญหาอย่างแท้จริง ถ้าการแก้ปัญหาครั้งนี้ไม่แก้ที่รากฐานคงต้องล่าช้ากันไปอีกนาน โดยมานิจมองว่าปัญหาที่สำคัญที่สุดของประเทศไทยคือ ความไม่รู้ หรือ อวิชชา อีกเรื่องที่เกี่ยวข้องกันก็คือเรามีคนที่รู้มาก แต่รู้แบบศรีธนญชัย คือรู้แบบเอาเปรียบคนอื่น โดยพยายามหาช่องทางที่จะทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เช่นรัฐธรรมนูญ 2550 ที่มีการเขียนไว้อย่างดี แต่ก็มีคนพยายามหาช่องโหว่ ปัญหาอีกประการหนึ่งคือ เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมทางตั้ง (Hierarchy) เลยทำให้ผู้มีอำนาจใช้อำนาจมากกว่าใช้ความรู้ เป็นเหตุทำให้เกิดสังคมที่เป็นระบบอุปถัมภ์ ผู้คนจำต้องวิ่งเข้าหาอำนาจ เพราะหวังผลตอบแทน

“แทบจะไม่น่าเชื่อ รัฐมนตรีเพียงคนเดียวสามารถที่จะโยกย้ายปลัดกระทรวงได้ ย้ายอธิบดีได้ หรือแม้แต่ไม่ได้เป็นรัฐมนตรีก็สามารถโยกย้ายคนได้ เช่นคนที่ไม่ได้เป็นนายกรัฐมนตรีแต่เป็นเจ้าของพรรคที่มาร่วมรัฐบาลก็สามารถใช้อำนาจอย่างนี้ได้” มานิจกล่าว

ขณะเดียวกันก็ชี้ให้ต้นตอของปัญหาว่า ผู้คนถูกยึดเยียดให้เข้าใจว่า ประชาธิปไตยคือการเลือกตั้ง ครบ 4 ปีก็มาเลือกตั้งครั้งหนึ่ง เลือกตั้งแล้วมอบอำนาจให้เขาแล้วก็ปล่อยให้ไปซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เพราะความจริงประชาธิปไตย จะต้องพูดถึงเรื่องอำนาจการปกครองที่เป็นของประชาชน ประชาชนต้องมีความเสมอภาคกัน การใช้สิทธิเสรีภาพต้องมีการใช้อย่างเหมาะสม ประเทศเป็นนิติรัฐซึ่งใช้กฎหมายในการปกครองประเทศ ขณะเดียวกันรัฐบาลต้องมีความโปร่งใส

มานิจเผยให้เห็นสิ่งที่เคยเกิดขึ้นและมองว่าเป็นปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งในฐานะที่ตัวเองเป็นสื่อมวลชน ได้พบเห็นการกระทำที่ไม่ชอบธรรมของรัฐบาลหลายๆ รัฐบาล คือการใช้เงินภาษีของประชาชนเพื่อซื้อสื่อมวลชน เช่นซื้อเนื้อที่โฆษณา ซื้อเวลาออกอากาศเพื่อประโยชน์ของรัฐบาลเอง อย่างไรก็ตามปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงนี้มีมากมาย ถือเป็นช่วงเวลาที่ดีที่จะได้มีการชำระสะสางปัญหาทั้งหมดที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องการศึกษา เรื่องของความเป็นอิสระของสื่อมวลชน และการบริหารราชแผ่นดินในด้านต่างๆ

“การปฏิรูปที่ต้องกำจัดปัญหาคอร์รัปชันให้ได้ นี่คือความสำคัญอันดับแรกของภาคเอกชน เรื่องเสรีภาพเป็นเรื่องรอง ผมพูดตรงๆ ดูอย่างสิงคโปร์ไม่เห็นคนเขาโวยวาย เขาไม่เห็นต้องการเสรีภาพ เขาต้องการรัฐบาลที่ทำให้เขาทำธุรกิจอย่างตรงไปตรงมาได้ เราก็กินแกตัวครับไม่ปฏิเสธ ถ้าทำธุรกิจอย่างตรงไปตรงมาไม่ได้เสรีภาพก็ไม่มีความหมาย” ธีรชัย ยงกิตติกุล

ธีรชัย เปิดประเด็นด้วยการชี้ให้เห็นมุมมองในด้านของนักธุรกิจว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดของประเทศไทยคือปัญหาคอร์รัปชัน พร้อมชี้แจงเพื่อสร้างความเข้าใจใหม่ว่า การที่ทหารเข้ามาทำรัฐประหารเป็นเรื่องปลายเหตุ แท้จริงแล้วต้นเหตุอยู่ที่รัฐบาลซึ่งมีการทุจริตคอร์รัปชันมาก นักธุรกิจประสบปัญหาเรื่องนี้มากกว่าคนอื่นๆ แม้ นักธุรกิจเองจะไม่เห็นด้วยกับการทำรัฐประหาร แต่ไม่เห็นวิธีอื่นที่จะล้มการคอร์รัปชันนี้ แต่ในขณะเดียวกันก็เข้าใจว่า ไม่ว่าจะเป็ผลจการทหาร หรือผลจการรัฐสภา ก็องเหมือนกันหมด

ธีรชัยเสนอทางออกจากปัญหาคอร์รัปชันโดยเห็นว่าการกำจัดปัญหาคอร์รัปชันต้องดำเนินไปพร้อมกับการปฏิรูปการศึกษา ซึ่งจำเป็นต้องมีการร่วมมือกันในกลม สปช. ทุกด้าน และความร่วมมือจากประชาชนทุกคน เพราะปัญหาคอร์รัปชันไม่สามารถแก้ไขได้หากขาดการประสานงานและร่วมมือกัน อย่างไรก็ตามการมีเพียงแค่กฎหมายอาจจะไม่เพียงพอ แต่ต้องเริ่มต้นกันที่วิธีคิดของคนในสังคม เช่นทำโครงการต่างๆ เพื่อเปลี่ยนวัฒนธรรม เปลี่ยนวิธีคิด โดยเน้นให้ความสำคัญกับเยาวชนเป็นด้านหลักเพื่อสร้างสังคมที่จะเติบโตต่อไป เพราะแท้จริงแล้วเบื้องหลังของประชาธิปไตยเกิดจากการที่ประชาชนมีจิตสำนึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

ไม่มี 14 ตุลาคมแล้ว

วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2557 เวลา 08:57:40 น.

ผู้เข้าชม : 1663 คน

วันหนึ่งข้างหน้า จะเกิดมีอ้อมลัม คสช.แบบ 14 ตุลา 2516 ไหม

ถามอะไรใครจะกล้าตอบ แต่อันที่จริงตอบตรงๆ ก็เชื่อว่าไม่ พุคเช่นนี้ไม่ได้เชื่อว่า คสช.จะประสบความสำเร็จในการปกครองการปฏิรูป แต่เพราะเงื่อนไขหลายอย่างเปลี่ยนไป

เอาง่ายๆ 14 ตุลาเกิดจากคนกรุงชนชั้นกลางเป็นกำลังหลัก แต่ตอนนี้คนชั้นกลางเก่าต่างหากกำลังมีความสุขกับระบอบ คสช. 14 ตุลาของคนชั้นกลางเก่าเกิดไปแล้วตอนเป็นท้าวได้โอปุม ตัวแทนคนชั้นกลางเช่น นักวิชาการ อธิการบดี ผู้มีชื่อเสียงทางสังคม และสื่อ กำลังร่วมมือกับทหารและข้าราชการปฏิรูปประเทศ ฟันฟูจรีดศีลธรรมความเป็นไทย ลดความเหลื่อมล้ำภายใต้กฏอัยการศึก ต่อให้ร่างรัฐธรรมนูญใหม่ออกมา นายกรัฐมนตรีไม่มาจากการเลือกตั้งก็ไม่มีใครว่า ไม่มีใครน้อยใจแทน พล.อ.สุจินดา คราประยูร

ต่อให้ คสช.ล้มเหลวอย่างไร ผู้สนับสนุน คสช.ก็ไม่ยอมรับว่าตัวเองล้มเหลว ต้องลากูไปให้ถึงที่สุด อย่างที่ช่วยกันแก้ต่างช่วยกันหาทางออกให้ตลอด 5 เดือนที่ผ่านมา

ขณะที่ฝ่ายไม่เห็นด้วยกับรัฐประหาร ฐานมวลชนอยู่ในชนบทภาคเหนือภาคอีสาน ซึ่งวันนี้ถูกสื่ออัยการศึก ต่อให้ไม่มีกฏอัยการศึก การเคลื่อนไหวต่อสู้กับรัฐบาลทหารก็ทำได้ยาก มีแค่คนชั้นกลางข้างน้อยกับคนระดับล่างในเมือง ซึ่งก็มีโอกาสก่อหวอดน้อยถึงน้อยมาก เว้นแต่ คสช.จะไปถึงจุดที่ทำให้คนส่วนใหญ่ รวมถึงคนที่เคยหนุนไม่พอใจอย่างรุนแรง

ในฝ่ายเรียกร้องประชาธิปไตยเองก็มีปัญหาที่ต้องปรับขบวน พุดง่าย ๆ ถ้ากลับไปสู่เลือกตั้งเต็มใบแล้ว ทักมึนกับพรรคเพื่อไทยคุมอำนาจเบ็ดเสร็จ มี นพช.เป็นเครื่องเคียง แล้วนำไปหาชนะอีกก็คงไม่มีใครยอม โดยเฉพาะ 5 เดือนที่ผ่านมาผู้มีบทบาทเคลื่อนไหวก็เป็นนักวิชาการ นักศึกษา อีสรชน เสียส่วนใหญ่ ไม่ใช่ นพช. หรือพรรคเพื่อไทย

รัฐประหารครั้งนี้จะเปลี่ยนโครงสร้างของ 2 ขั้วขัดแย้ง ไม่ใช่ความขัดแย้งใหม่ที่วิญญู เครื่องาม หรือบวรศักดิ์ อุวรรณโณ พุด แต่เป็นความขัดแย้งเดิมระหว่างหลักประชาธิปไตยกับเนติบริกร สามานย์ ยังเป็นความขัดแย้งเดิมระหว่างเอาเลือกตั้งกับไม่เอาเลือกตั้ง ระหว่างเสรีประชาธิปไตยกับจารีตนิยม จะเอาความเท่าเทียมหรือเอาค่านิยม 12 ประการ โดยอาจแตกแขนงเป็นระหว่างประชาชนกับรัฐราชการ แต่ก็อยู่ในความขัดแย้งเดิมที่เน้นแนวคิดชัดเจนขึ้น ไม่ใช่ผู้มีอำนาจกับผู้มีอำนาจ ไม่ใช่ทักมึนกับอำนาจอีกต่อไป แต่เป็นระหว่างประชาธิปไตยกับรัฐจารีต

ความขัดแย้งนี้ต้องใช้เวลากว่าจะตกผลึก และเน้นไปที่การประชันความคิด ไม่ใช่ใช้กำลัง เพราะไม่มีใครใช้กำลังสู้ทหารได้ แต่จะไปสู้กันในเนื้อหา ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม พร้อมทั้งผ่านการพิสูจน์ว่ารัฐทหารรัฐราชการสามารถแก้ปัญหาประเทศได้หรือไม่ หากล้มเหลวอีกครั้งจะได้ตกผลึกว่าไม่ใช่ “รัฐประหารเสียของ” แต่ผิดตั้งแต่รัฐประหารแล้ว

การต่อสู้ทางความคิดที่ต้องใช้เวลา การพิสูจน์ให้ถึงที่สุดว่ารัฐประหารผิด (หรือถูก) ซึ่งต้องใช้เวลา มีด้านดีคือลดความรุนแรง เพราะต้องรอกคนส่วนใหญ่มีฉันทามติ ดีไม่ดี อาจจะสู้กันไปเป็นปีๆ จนใช้รัฐธรรมนูญใหม่แล้ว กระนั้นก็มีข้อเสียเช่นกันเพราะถ้ารัฐประหารผิดจะทิ้งพียงร้ายไว้ในสังคมยาวนาน แบบเดียวกับยุคสฤษดิ์ ซึ่งภายใต้ภาพนำประเทศก้าวกระโดดก็ทิ้งผลร้ายทั้งการพัฒนาที่เหลื่อมล้ำ วัฒนธรรมระบบราชการที่คอยฟังคำสั่งระบบอุปถัมภ์ที่ฝังงา ที่สามารถผสมผสานเข้ากับระบบเลือกตั้ง ล้างพิษหลายสิบปีไม่มีหมด

ใบตองแห้ง